CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

AVIONUL IN PANĂ

No. 10

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

AVIONUL ÎN PANĂ

Nr. 10

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani.

Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Avionul în pană

Capitolul 1

Curier în Japonia

Datorită unei întâmplări care-l dusese pe o cale greşită în căutarea surorii sale Thea, Bill Gazon nimerise în Peking, unde gusta ospitalitatea unui profesor norvegian. Îl găsim şi acum aci. Nu-i era însă îngăduit să se arate în stradă, deoarece era urmărit de justitie, sub o bănuială neîntemeiată, şi, cum tocmai începuseră în China turburările, nici că era de nădăjduit o sentintă dreaptă. Se bătu cu mâinile peste cap. Nu numai că pierduse urma Theei, dar mai era şi condamnat la inactivitate, pe când dânsa se afla, desigur, în pericol.

Era o situaţie insuportabălă. Ce măsuri să ia şi un'de să se ducă? Doar nu putea rămâne pe vecie în Peking. Dintr'un salt, fu în picioare şi prinse să se plimbe prin cameră neliniştit. Aproape că se îndoia el insuşi că va reusi să găsească pe Thea, îndeplinindu-şi astfel misiunea ce şi-o luase asupră-şi din proprie iniţiativă. Tot frământându-se cu gândurile, nu observase că amfitrionul intrase încet şi se oprise, zâmbind, in prag.

-Dragă domnule Gazon, mi se pare că esti disperat, tocmai când eu vreau să-ţi aduc o ştire îmbucurătoare.

Tânărul se întoarse surprins:

- A domnu' profesor! Bună ziua! Aveţi a-mi comunica ceva? Să sperăm că ceva bun.

Gazda făcu un gest încurajator:

-De, aşa cred eu cel puţin. Du-te numai decât la consul. Dacă nu mă înşel, s'a găsit un mijloc ca să te desparţi în sfârşit de China.

- Mii de mulţumiri pentru ştirea aceasta, domnule profesor ! Mă duc îndată la consulat.

Şi fără să mai zăbovească Bill Gazon o şi porni.

Consulul îl primi imediat.

- Domnule Gazon, era, parcă vorba să dispari cât mat repede din China şi e şi bine aşa, căci ne pândesc aci timpuri grele. Am o scrisoare semi-oficilă către colegul meu din Tokio şi aş dori s'o transmiţi dumneata. Cu poşta e astăzi prea nesigur, iar în ce priveşte oamenii mei, am nevoie de toti aci; avem o groază de lucru. Eşti dispus să pleci în Japonia, pe care o cunoşti, mi se pare, în calitate de curier?

- Cu plăcere. Dar cum ajung eu acolo? Aici e chestiunea.

-Am luat eu măsuri. Un Japonez se înapoiază mâine cu hidroavionul său şi l-am convins să te ia şi pe dumneata. Vino mâine
dis de dimineaţă la mine şi te însoţesc eu de vale, la râu, unde se află pasărea ,.galbenă". Fireşte, n'ai nevoie să povesteşti tipului galben ce treabă ai în Tokio.

Bill Gazon acceptă fără nicio obiecţie, bucurându-se că-i se oferă, în sfârşit un prilej să se depărteze. În Japonia pierduse urma surorii sale şi tot acolo trebuia s'o la dela capăt.

A doua zi, se despărţi călduros de amfitrionul său şi nevasta acestuia.

- Permiteţi-mi, domnule profesor, să vă mulţumesc, dumneavoastră şi doamnei pentru bunăvoinţa ce mi-ati arătat-o, care, vă rog să credeţi, m'a mişcat mult şi pe care n'o voi uita niciodată. Vă voi păstra etern o recunoştinţă duioasă.

Norvegianul făcu un gest de protestare.

- A, fi bun şi încetează! Nu te-am ajutat numai în calitate de compatriot, ci mai ales în cea de om. Aci, pe pământuri străine, sufletele se apropie mai mult şi abia aci ţi se limpezeşte mintea şi preceptul înălţător: "Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi!"

îţi devine crez sfânt.

Soţia profesorului strânse şi ea călduros mâna lui Bill Gazon, care se grăbi să alerge la consul.

Acesta-i predete o scrisoare într'un plic special şi pecetluit.

După aceea, merseră cu automobilul de vale, la râu, unde Japonezul şi aştepta cu avionul său. Era un aparat dintre acelea de cari se serviseră englezii în timpul războiului mondial dintre anii 1914 şi 1916. Japonezul era, de altfel, politicos, cum din nefericire, nu sunt toţi compatrioţii săi. După prezentările uzuale, Bill Gazon se
urcă în aeroplan, bine dispus. Incă o scurtă strîngere de mâni cu consulul, un ultim "drum bun!" şi motorul se puse în funcţiune.

Hidroavionul alunecă, cu flotoarele sale, pe apă pentru ca imediat să se înalţe în văzduh. Bill Gazon călătorea pentru prima oară cu un aeroplan. Era ceva nou pentru el şi foarte interesant.

Lăsară în curând China în urma lor. Pilotul trebue să fi ghicit gândurile pasagerului său, căci merse o bucată deasupra Pekingului.
Bill Gazon se uită în jos. Când avionul trecu deasupra închisorii chinezeşti, aruncă jos una din florile pe cari le căpătase dela amfitrioană, după vechiul dicton: .,Împrăştie fiori pe drum şi uită orice mîhnire."

După aceea aparatul o luă pe drumul spre Sud. Japonia, Tokyo, era destinaţia.

Bill Gazon părăsea China mai repede de cât ar fi îndrăznit să spere. Sburară în curând peste golful Whang; avionul se apropia de peninsula Corea. Deodată însă Bill Gazon observă că aparatul se abate din direcţia sa şi descrie un semicerc. Se ultă mirat la pilot. Acesta se sforţa să-şi ţină directia. Pasagerul îl întrebă:

- Ce s'a întâmplat?

- Aripioara laterală nu funcţionează. S'o fi înţepenit ceva la cablul de comandă. Trebue să te aşepţi la o amerizare forţată.

Bill Gazon se arătă mâhnit:

- Nu prea se potriveşte cu planul meu. Nu există altă solutie?

- Nu ! Sau poate că ai curajul să te caţeri în dos şi să vezi ce e acolo, e însă foarte periculos.

-Da? ei bine, o să încerc

Bill Gazon se descătărămă de pe locu-i şi se căţără afară ca să ajungă la coada avionului, în poziţie călare, spre cârma de direcţie.

Avu un moment impresia că presiunea atmosferică îi va lua respiraţia, prăvălindu-1 în abisul ce se căsca sub el.

Fu o treabă foarte anevoioasă până să ajungi la capătul fuzelajului. Avu de câteva ori senzaţia că e ridicat pe sus de presiunea atmosferică, că-şi va pierde echilibrul şi se va prăbuşi în abis. În cele din urmă însă ajunse la capăt. Într'adevăr, suprafaţa de direcţie se înţepenise în partea stângă, din care cauză avionul sbura în arc mare spre stânga.

Fu o treabă foarte anevoioasă până să ajungă la capătul fuzelajului. (Vezi pagina 10).

Bill Gazon îşi puse la contribuţie toate puterile ca să libereze cârma, readucând-o în vechea-i poziţie, ca să se supuie voinţei omeneşti. Ea se desţepeni cu o smucire subită, iar el căzu cu bustul înainte. Tot căutându-şi un sprijin, un curent de aer îl svârli de pe locul pe care sta călare spre stânga. Aproape inconştient, se agăţă de unul din montanţii cari fixau coada.

În zdruncinul produs, cât pe-aci braţul să-i fie smuls din încheietură.

Avionul începu să se clatine în văzduh. Un moment de panică. Bill Gazon se uită în jos. Pământul se întindea sub el la peste o sută de metri. Dacă forţa braţului său ar slăbi, şi dacă şi-ar da drumul, apoi era definitiv pierdut. Îi veniră ameţeli. Înnota literalmente

în văzduh. Încercă, cu o sforţare a tuturor puterilor să se apuce şi cu mîna stângă de ceva. Părea însă aproape cu neputinţă. Se răsuci în jurul propriei sale axe, fără să găsească, totuşi, vreun reazăm. Simţea vigoarea mâinii sale drepte părăsindu-1 şi degetele înţepenindu-i-se. Îşi svârli atunci, picioarele în sus, cercând să se agaţe de ceva. Reuşi în cele din urmă. Putu acum, în sfârşit, să se întoarcă şi să-şi găsească şi pentru mâna cealaltă un sprijin. Atârna direct printre montanţi. Pericolul cel mare trecuse. Închise ochii. Sângele ce-i se suise la cap aproape să-i spargă ţeasta.

Trecu un timp îndelungat până să-şi revie într'atâta ca sî se caţere iarăşi pe corpul avionului şi să alunece cu băgare de seamă spre partea de dinainte, către locul său.

Pilotul observase, înspăimântat, pericolul. Socotea pe Bill Gazon pierdut şi, totuşi, nu-i putea sări într'ajutor, dacă ţinea să nu lase avionul fără conducător, pradă tuturor vânturilor. Pentru orice eventualitate, acţionase asupra profundorului, în speranţa că avionul
va ameriza până forţele lui Bill Gazon nu se vor fi irosit şi el nu se va fi rostogolit. Respiri din adânc şi opri puţin motorul, ca să slăbească presiunea atmosferică.

Bill Cazon se trudea să ajungă înapoi la locul său. Zâmbea mîndru că înfruntase încă odată pericolul, jucând din nou o festă morţii şi totuşi, scurta distanţă din capătul cozii până la locul său îi păru nesfârşit de lungă, ca o zi de nelinişte.

După ce ajunse cu bine acolo, se legă straşnic. Bietul Japonez clătină capul, în semn de aprobare. şi-i dete de înţeles că vor vorbi prin tubul acustic.

Bill Gazon luă în mână tubul, singurul mijloc cu care te puteai înţelege în sgomotul făcut de motor, şi-1 duse la ureche.

- Felicitările mele, mister Gazon! Sunt mândru să sbor cu dumneata.

Bill Gazon zâmbi slab. Era obosit şi-1 durea capul. Japonezul îi întinse o sticluţă cu ceaiu tare şi o bucată de ciocolată.

El le primi, mulţumit. Fortifiantele acestea îi erau foarte bine venite. În curând, îi răcori şi vântul fruntea înfierbântată, înviorându-1. Forţele îi reveneau încetul cu încetul, redându-i seninătatea ce forma caracteristica fiinţei sale. De acum Bill Gazon găsi iarăşi plăcere în contemplarea priveliştilor ne mai săturându-se de tablourile ce se perindau sub picioarele sale.

Deodata, tresări şi-şi duse repede mâna la buzunarul dela piept. Slavă Domnului: scrisoarea consulului, era încă la dânsul! Ce uşor nu s'ar fi putut întâmpla s'o fi pierdut, când cu gimnasica din văzduh! Era o chestie de onoare pentru dânsul s'o predea în Tokio.

Corea dispăru si sub avion se agitau valurile mării Japoniei.

Parcurseseră în câteva ceasuri aproape trei sferturi din itinerariu.

Era de sperat să ajungă la destinaţie fără noi incidente.

Capitolul 2
Sir, It is asunder

Obosit să tot privească, Bill Gazon se lăsă pe spate şi închise ochii. Gândurile-i erau mai iuţi ca aeroplanul, luînd-o cu mult înainte
spre Japonia. Reflectă asupra măsurilor celor mai eficace ce ar trebui să le ia întru regăsirea urmei surorii sale Thea. Era acum tot aşa de dezorientat ca şi atunci când călcase pentru întâia oară pe pământul japonez, având din nou să aştepte ajutorul unei întâlniri norocoase.
Gonea necurmat după soră-sa, pe care n'o mai văzuse de la începutul războiului, neavând la dânsul decât o fotografie a ei de pe când era copiii.

Toate aceste cercetări nu erau lipsite de orice perspectivă de succes? Puteau ele să-l ducă la ţinta dorită. Şi cu toate astea, trebuia s'o găsească! O făgăduise mamel sale şi, pe de altă parte ştia precis că Theea trăieşte.

Găsise în Japonia ultimul ei semn de viaţă şi dacă nenorocul nu l-ar fi dus pe o urmă greşită, cu siguranţă că ar fi descoperit-o.

În orice caz. era vesel că a găsit un prilej să se reîntoarcă în Japonia.

Deodată, fu în mod foarte neplăcut trezit din visare.

Din nebăgare de seamă, avionul nimerise într'un vârtej, care-l purta încoa şi încolo. ameninţând chiar să-1 distrugă. Pilotul japonez se sforţa din răsputeri să rămâie stăpân pe aparat, scoţându-1 din sfe- ra vârtejului. Se părea însă că diavolul însuşi se aninase de aeroplan, care se bălăbănea, scuturat de vijelie, gata să se răstoarne din moment în moment şi să se rostogolească în mare.

Bill Gazon urmărea cu atentţune lupta pilotului cu furtuna. Japonezul işi pricepea de minune meseria şi cu siguranţă el avea să
reuşească să subjuge voinţei sale aparatul. El, cel puţin, nu se 'ndoia.
Dar dacă vârtejul va ieşi biruitor, ce se va întâmpla atunci?

Bill Gazon însă lepădă repede acest gând, încrezător în omul care pilota, încrezător în calmul şi energia asiatică. Era însă în mod foarte neplăcut zdruncinat. Ce bine că se legase, căci avionul se răsucea adesea şi aşa de subit în jurul propriei lui axe că-i era frică să nu se prăvale. Pilotul continua să-şi păstreze calmul; aşadar de ce să se înfricoşeze? Şi apoi, din fire, el nu era fricos. Aviatorul îl chemă prin tubul acustic. Zbârnâitul elicei, uruitul motorului şi vuietul furtunii produceau un sgomot aşa de infernal că Bill Gazon trebui să-şi lipească bine de ureche tubul ca să poată prinde ce-i spunea

-Sir it is asunder – îi comunică aviatorul.

Ceeace tălmăcit în românească noastră înseamna:

- Domnule, s'a rupt în două!

- Dar ce s'a stricat? - voi să ştie precis Bill Gazon.

Pilotul îi dete înfiorătoarea ştire:

- Maşina ... totul!

- Adică?

- Ne vom prăbuşi.

- Poarte neplăcut, - comentă Bill cu un sânge rece aproape sinistru.

- Yes .. . foarte!

Bill Gazon se uită la locul pe care i-1 indică pilotul.

Deschise gura, dar nu articulă niciun sunet. Constatase, de astădată, că nu era chiar de glumă. Cât era el de neînfricat, încă fiori de ghiaţă îi străbătură şi inima cât pe aci să înceteze de a-i bate.

Montanţii de la aripa dreaptă fuseseră frânţi iar diagonalele de deasupra aripei ... rupte ca nişte fire de aţă. Nu mai era nimic de salvat. Din moment în moment, aripa avea să se sfarme, iar aparatul, lipsit de suprafaţa de susţinere, urma să se prăvale cu viteză năpraznică îngropând sub el pe cei doi călători. Erau pierduţi! Colo, jos, îi pândea mormîntul de sub valuri. Bill Gazon se uită la aviator, care chiar şi în faţa morţii îşi păstra calmu-i' neclintit. Poate că faţa-i galbenă va fi pălit doar cu o nuanţă, expresia ochilor va fi fiind ceva
mai rigidă, iar la tâmple vinele-i se umflaseră puţin; altfel, înfăţişa un tablou de calm desăvârşit ceea ce contribui ca Bill Gazon să-si recapete siguranţa şi prezenţa de spirit. Apucă una din diagonale ca şi cum ar fi putut menţine aripa. Pilotul clătină capul, zâmbind . Era zadarnic. Nicio putere omenească n'ar fi izbutit să înlăture accidentul, mai ales pe vârtejul acela. Putea fi vorba doar de câteva clipe şi apoi venea catastrofa. Bill Gazon se uită în jos la mare în fundul căreia avea să se odihnească curând, ca orice om de reabă.

La gândul acesta îl năpădi o tinişte binefăcătoare. El nu se temea de moarte. O clipă vijelia slăbi. Pilotul plin de prezcntă de spirit profită de momentul acesta şi răsuci profundorul după care avionul o porni ca o săgeată în linie oblică spre apă. Datorită presiunii atmosferice puternice aripa fu apăsată în sus. Pericolul căderii totale fu înlăturat pentru câteva secunde. Bill Gazon îţi dete imediat seamă de intenţia pilotului şi anume de a ajunge la mare până a nu fi survenit catastrofa. În cazul că aripa s'ar fi frânt înainte de timp, avionul s'ar fi întors prăbuşindu-se în bot. Dacă însă aripa ar mai rezista un timp scurt .. exista speranţa să ajungăl cu bine pe apă şi, demontând la iuţeală aripa, să se menţină pe marea lină, cu ajutorul binecuvântat al flotoarelor.

Era o încercare extrem de îndrăzneaţă. Dar atunci când moartea îşi întinde braţul spre tine, apoi rişti şi ceea ce altădată ţi-ar fi inspirat teroare. Bill Gazon se uita îngrijat la aripi. Rezista-va sau se va rupe înainte de timp?

Întrebare neliniştitoare ce făcea inimasa-i bată cu tărie.

Era în joc viaţa sa.

Şi iacăte marea! Încă o sută, încă cincizeci de metri. Pilotul opri motorul, mărind unghiul de sbor, ca să nu se coboare prea prăpăstios în apă. Deodată se auzi un sgomot suspect la aripă.

Bill Gazon arătă speriat într'acolo. Pilotul puse iarăşi motorul în funcţiune, flotoarele şi atingeau valurile, brăzdând apa. Pilotul strânse la iuţeală cîrma de înălţime ca aparatul să nu vie peste cap în apă. Aeroplanul aluneca şovăitor pe valuri, clătinându-se. Scăpaseră!

Cei doi din avion îşi strânseră mut mâinile.

În schimb, ochii le grăiau cu atât mai mult.

Fusese o luptă aprigă cu moartea în văzduh, un joc temerar, când totul atârnase numai de cîteva secunde. Partida fusese cîştigată.

- Şi acum mister Gazon, la iuţeală afară, să demontăm imediat cele două aripi căci dacă se rupe una de tot, apoi aparatul îşi
pierde echilibrul şi se răstoarnă, iar ca să credem că vom scăpa înnot, slabă speranţă ! aşa vorbi pilotul.

Bill Gazon n'aşteptă să-i se spună de două ori. Se dezlegă repede, luă unealta ce-i se dete şi se cătără pe un flotor. Era o muncă anevoioasă să desfaci toate şuruburile şi sârmăriile ca să desprinzi aripa. În sfârşit, reuşiră să taie ultima diagonală şi aripa căzu cu un troznet în apă, cât pe aci să tragă şi pe Bill Gazon după ea. În aceeaşi clipă căzu şi cealaltă, pe care o demontase Japonezul.

Bill Gazon se uită după ele. Şi iată că se ivi la oarecare depărtare o coadă triunghiulară de culoarea

oţelului. Ah, o cunoştinţă veche! Un rechin care căuta pradă.

Bill Gazon şi Japonezul se căţărară repede înapoi la locurile lor. Aparatul, lipsit acum de aripi, înnota mult mai uşor pe apă.

- Dă-mi voie să te felicit - zise Bill Gazon -- pentru măiestria de care ai dat dovadă în sbor şi pentru extraordinara dumitale prezentă de spirit. Crede-mă însă că asemenea accidente nu s'ar putea înregistra cu un avion, bun, franţuzesc, sau cu unul englezesc, însă de tipul zis .,Cornet", despre care au scris ziarele, în toamna asta, că a mers din Londra în Australia într'un interval de două zile şi două nopţi.

- Se poate să ai dreptate, mister Gazon şi pe viitor voi încerca unul franţuzesc sau şi cel “Cornet". Mie-mi e indiferentă marca, numai să mă servească pe mine bine. Aceasta e esenţialul pentru un aviator.

Şi Japonezul zâmbi. Părea să aibă părerile lui şi Bill Gazon nu voi să-i turbure gândurile. Nu trecu mult şi pilotul se întoarse din nou către Blll Gazon, spunându-i:

- Ce crezi dumneata, sir, n'ai fi dispus s'o luăm pe apă şi să încercăm să cârmim spre coasta apropiată? Mai am benzină suficientă şi e foarte problematic că am fi aşa de curând pescuiţi, dacă am rămâne în loc stânind pofta rechinilor.

- Mă rog, cum crezi ! Dă-i drumul. Am deplină încredere în dumneata. Să sperăm într'un rezultat bun. Japonezul puse din nou în mişcare motorul. Elicea se întoarse, trăgând de corpul avionului, care alunecă încet pe apă pe flotoarele sale. Dacă în sborul prin văzduh, Bill Gazon se simţise în siguranţă în aparat, apoi cursa pe
apă i se păru de tot nesigură. E drept că corpul avionului înnota cu ajutorul flotoarelor sale, tras de către elice peste valuri, dar restul acesta al avionului nu era luntre. Se clătina straşnic, clătinându-se când pe o parte, când pe alta, încercând chiar, sub impulsul

elicei, să se ridice în aer, ceea ce, firește, din cauza lipsei aripilor, era o impo
sibilitate.

Bill Gazon îşi bătuse întotdeauna joc de răul de mare, dar iată că-1 luă şi pe el în stăpânire.

Ce caraghios: stomacul parcă voia să se urce, iar capul să i se coboare.

Ptiu, drace! îi era ciudă pe el însuşi.

O, Doamne, ce plictisitor. Să fi avut măcar la îndemână nişte rom. Dar aşa! Eh, dar cel puţin să fumeze!

- Ascultă, mister, e voie să-mi aprind o ţigară?

- Suntem pe apă. Bine! Umblă totuşi cu băgare de seamă, te rog, altfel sburăm iar în aer dar fără avion.

Glumă reuşită! se gândi Bill Gazon. Şi nu era chiar mai bine să nu-îi pierzi buna dispoziţie în nicio împrejurare? Cu filozofia care începe cu nimic şi se termină cu nimic, nu prea faci mare scofală. Şi, astfel, gustă în tihnă plăcerea fumatului de care fusese lipsit atâtea ceasuri. Spaima din ultimele minute se risipise. Acum mai rămânea întrebarea: cât timp vor fi siliţi să umble pe apă?

Se adresă pilotului:

- Câtă vreme ne va trebui ca să ne putem în sfârşit iarăşi servi de picioare? Ard straşnic să calc iarăşi pe teren solid. Tovarăşul îl lămuri:

- Dacă merg toate bine, apoi putem chiar mîine dimineaţă să păşim pe uscat, adică dacă în vremea asta nu ne vom aciui cumva
într'un stomac de rechin. Sper însă să scăpăm cu bine.

- Mulţumesc pentru asemenea lămuriri! - zise cu umor sec pasagerul pe care i-1 predase consulul.

Într'adevăr, nu era o perspectivă tocmai plăcută să stai o noapte întreagă pe mare şi mai ales pe o ladă ca asta, gata--gata să se

răâstoarne din moment în moment. Peste zi o mai duceai cum o duceai cu clătinatul, dar noaptea! La gândul acesta. fiori de răceală îl trecură pe Bill Gazon. Cei doi pasageri curajosi ai hidroavionului aveau însă în curând să fie salvaţi din situaţia lor aşa de penibilă.

Pilotul japonez cercetă cu luneta zarea. Deodată, o întinse, vesel, lui Bill Gazon, indicându-i o anumită direcţie.

-Ia te uită la dâra aceea de fum! E un vapor. Dacă cei de acolo ne zăresc, apoi suntem cât de curând mântuiţi. Bill Gazon privi cu luneta în direcţia arătată.

- Într'adevăr în zare se înălţa o coloană de fum: un vapor venea de acolo.

- Să sperăm că se va apropia şi ne va vedea la timp; altfel va fi fost şi aceasta o speranţă frumoasă şi atâta tot. N'am putea să-i facem niscai semne?

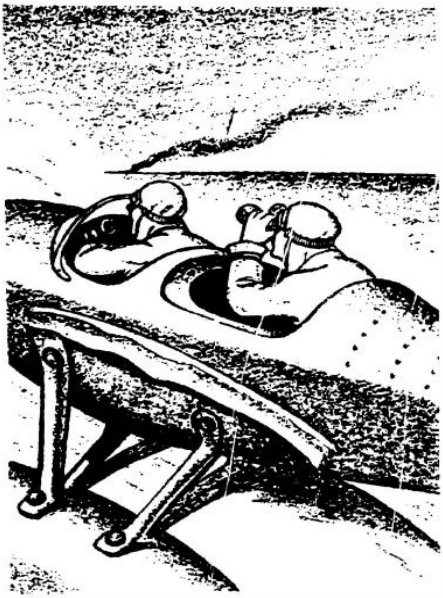

Intr'adevăr, în zare se înălţa o coloană de fum: un vapor venea de acolo. (Vezi pagina 28).

Pilotul dete din umeri.

- Aprinde-ţi o ţigară groasă, poate că rotocoalele de fum vor atrage atenţia şi vaporul se va apropia.

Şi râseră amândoi. Pilotul dete forţă maximă aparatului, luându-şi cursul spre vaporul depărtat. Bill Gazon nu-şi lua luneta dela ochi uitându- se cu încordare spre navă.

- Vine spre noi , - vesti el. E micuţ şi pe cât se pare, are o punte foarte joasă.

- În cazul acesta, cu siguranţă că e un distrugător Japonez. Norocul nostru!

Motorul duduia; tot aparatul era în trepidaţie. Flotoarele hidroavionului abia de atingeau apa. Bill Gazon se sculă, voind să facă nişte semne eu batista. Şezu însă iar la loc. Corpul avionului fără aripi nu permitea asemenea acrobaţii şi se culcă pe o rână. Şi,

Deh, Bill Gazon nu era dispus să cadă în apă tocmai în ultimul moment servind de ospăţ rechinilor.

Vaporul se apropia din ce în ce. În curând, i se distinseră contururile punţii. Pilotul avusese dreptate era un distrugător japonez. În sfîrşit cei doi naufragiaţi fură văzuţi de pe vapor. Imediat, acesta îşi schimbă cursul, îndreptându-se spre avion, lângă care stopă. Pilotul aduse cu îndemânare aparatul spre bord. Cei doi tovarăşi de călătorie se urcară pe vapor cu ajutorul marinarilor.

Bill Gazon respiră, desţepenindu-şi oasele.

- Uf ! - răsuflă el sgomotos.

- Ei ! Mister Gazon te pescuiesc pentru a doua oară.

Tânărul se întoarse surprins şi se pomeni în faţa comandantului care-l mai scăpase încă odată din mare.

Fu o revedere veselă. Corpul avionului fu pus la remorcă şi distrugătorul se îndreptă spre Tokio.

Capitolul 3
O scrisoare misterioasă

Bill gazon intră în biroul consulului norverian, căruia-i înmână scrisoarea ce o adusese din Peking.

-A iacă-te iarăşi aci, domnule Gazon! Mă bucur. Aflai dela hotelul dumitale dispariţia-ţi subită şi eram

foarte îngrijorat. Mă bucur deci cu atât mai mult văzându-te sănătos. Mii de mulţumiri pentru serviciul dumitale de curier şi, te rog, şezi un moment. Am a-ţi transmite ceva important.

Consulul luă scrisoarea colegului în primire, examină sigiliul şi se cufundă apoi în citirea ei. După ce fu gata, dete secretarului său oarecari instructiuni.

În urmă se adresă curierului:

- Povesteşte-mi acum, te rog despre călătoria dumitale aeriană

Bill Gazon relată totul cât mai pe scurt, dornic să audă ce ştire are consulul pentru el, aceasta fiind de mare-interes pentru ceea ce-l preocupa de când plecase de acasă.

Diplomatul îi ascultă cu viu interes raportul, după care sări, sprinten în picioare, oferindu-i o ţigară.

- Dragă domnule Gazon, mi s'a predat o scrisoare pentru dumneata, în condiţiuni foarte ciudate. Dar ascultă numai ! Tocmai
mă uitam pe fereastră când un servitor japonez veni fuga la consulat. Era urmărit de câţiva indivizi şi până să ajungă la uşa noastră, se alese cu o lovitură de cuţit; mai avu însă destulă putere să pătrundă la noi şi să-mi remită o scrisoare. Apoi muri fără să-mi fi dat vreo lămurire. Am adus crima la cunoştinţa poliţiei japoneze, dar am păstrat scrisoarea. Până astăzi însă tot nu ne-am dumirit asupra cazului.

Şi consulul scoase din birou o scrisoare pe care o întinse lui Bill Gazon. Acesta o înhăţă cu lăcomie, dornic să ştie, cu un minut mai repede, ce contine. Nu era o hârtie tocmai fină. Pe plic sta scris: .,Pentru familia Leonil Gazon din Bergen". Atât şi nimic mai mult.

Bill se uită la scris şi-1 recunoscu pe dată. Nu încăpea nicio îndoială, era, vădit, destinată lui.

Zise:

- Domnule consul, scrisoarea este dela sora mea şi destinată mie.

Diplomatul i-o lăsă:

-În acest caz ai dreptul s'o deschizi eu n'am trimis-o în Norvegia, ci am oprit-o aci, în speranţa că voi fi în măsurî să ţi-o înmânez, ceea ce s'a şi întâmplat.

Bill Gazon îşi reluă locul pe scaun şi rupse plicul. Parcurse la iuţeală cele câteva rînduri tremurate, scrise cu creionul. Murmură
fără voie cele ce conţineau:

“Scumpa mea mamă, dacă mai trăieşti cumva, sau fratele meu Bill, veniţi-mi într'ajutor. Trăiesc încă, dar e o viaţă îngrozitoare. Mă aflu în Japonia, dar nici eu singură nu ştiu unde. Ajutaţi-mă până nu e prea târziu. Grăbiţi-vă!

THEA VOASTRĂ”

Parcurse la înțeală cele câteva rânduri tremurate, scrise cu creionul. (Vezi pagina 33).

Ca niciodată, Bill Gazon era emotionat. Dragostea de soră îl copleşise într'atât că simţea nevoie să-şi concentreze gândurile şi
să-şi potolească bătăile vehement ale inimii. Îl năpădi mai mult ca oricând parfumul de familie, pe care-l vor înţelege toţi acei pe care împrejurările i-au dus departe de ţara 1or şi sunt siliţi să trăiască prin străini.

Când fu în sfârşit, iar stăpân pe dânsul, zise -cu hotărâre:

- Domnule consul. sora mea trăeşte, se află în Japonia. Şi tremurând, Bill Gazon înapoie scrisoarea consulului, care o citi cu atenţiune, fără să piardă niciun cuvânt.

- Nu-ţi pierde curajul domnule Gazon! E un semn indubitabil că sora dumitale e încă în viată, aşadar va fi şi găsită. Am intervenit, de altfel, pe la toate autorităţile respective, să se intereseze de dânsa. Singura lacună constă într'aceea că n'avem o fotografie recentă de a ei, ceea ce îngreuiază cercetările. Să sperăm însă în noroc. Negreşit,
cel mai bine e să rămâi acum în Japonia, să-ţi găseşti o ocupaţie şi să-ţi cauţi surioara astfel ca să nu bată la ochi. Vino mai des pe la mine poate obţin eu de pe undeva vreo ştire de care să ne putem agăţa.

Bill Gazon îşi dete seamă că era unica soluţie, astfel că acceptă cu recunoştinţă propunerea consulului.

Îi rămase ca musafir la cină, după care se duse la vechiul său hotel. Întâmplător, primi camera în care mai locuise. Reciti scrisoarea surorii sale. Era în Japonia, dar unde? Nici ea nu ştia. Se afla în pericol, sechestrată: aşa reiesea din scrisoarea pe care o făcuse în grabă, cu mîna în tremur.

Trebue să fi câştigat într'un mod oarecare pe vreun servitor, căruia-i încredinţase plicul, spre a-1 duce la consul, în nădejdea sigură că el va ajunge în mâna mamei sau a fratelui el, ceea ce se şi întâmplase.

Prigonitorii ei însă trebue să fi prins de veste şi vor fi încercat să ia servitorului scrisoarea. Iar el îşi plătise cu viaţa devotamentul. Cu siguranţă că Thea va fi fost transportată aiurea şi cerea ajutor. El voia să i- dea bucuros, dar unde şi cum?

Rămase încă mult timp cufundat în gânduri la fereastră. După aceea, vârâ scrisoarea în buzunarul dela piept şi se culcă.

Deodata Se răzgândi şi ascunse misiva în punga de care nici la culcare nu se despărţea. Deşi era foarte obosit, gândurile-i nu-l
lăsaul să adoarmă îndată. Aţipi târziu de tot. Să tot fi fost miezul nopţii, când îl trezi un sgomot uşor. Se

uită în juru-i fără să se ridice sau să se mişte. Uitase seara să închidă fereastra; lumina lunii se revărsa înăuntru, aşa că putu zări distinct un om care-i umbla prin haine.

Îşi dete imediat seamă că acela căuta scrisoarea Theei. Ce bine că o păstrase în punga pe care o ţinea la piept!

Străinul se furişă spre pat. Bill Gazon închise ochii şi se prefăcu că respiră regulat. Străinul se aplecă asupra lui, întinzând cu
băgare de seamă o mână spre pieptul celui pe care-l credea că doarme, ca să-i înhaţe punga. Dar iată că Bill îl şi pocni în obraz şi acela căzu la pământ. Gazon se trânti peste el, încercând să-l apuce de gât. Dar năvălitorul îi se strecură cu mlădiere din mâini, sărind la uşă. Când Bill Gazon reuşi în sfârşit să se descurce din plapoma care-i se înfăşurase pe după picioare, când sărise din pat şi ieşi pe
coridor nocturnul vizitator nu se mai zărea.

Ar fi fost de prisos să-l caute. Abia acum constată că în oboseala şi surescitarea- i, uitase să închidă fereastra şi să încuie uşa.

Îi fusese dar foarte usor năvălitorului să se furiseze în cameră. Acest incident nocturn însă ii desluşi că umblând să caute pe
sora sa Thea, nu era tocmai asa de simplu, căci va trebui să se lupte pentru dânsa.

Era însă gata să înfrunte orice adversa.

Se apropiă de fereastră aşteptând revărsatul zorilor.

Ce avea să-i aducă ziua următoare? Şi, cum soarele se pregătea la răsărit să-şi reia călătoria pe cer, Bill îşi făgădui din nou să nu se odihnească până nu va fi dus în sfârşit pe sora sa mamei lor.

Numărul 11 al romanului de aventuri

care va apare duminica viitoare poartă titlul:

Corabia cu perle din Osaka